

Sygn. akt I ACa 498/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Tomasz Żelazowski
Sędziowie:	SA Dariusz Ryszał SO del. Wiesława Buczek-Markowska (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Magdalena Stachera

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 8 kwietnia 2016 roku, sygn. akt VI GC 25/16

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Dariusz Ryszał Tomasz Żelazowski Wiesława Buczek-Markowska

Sygn. akt I ACa 498/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2016r. (sygn.. VI GC 25/16) wydanym w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. Sąd Okręgowy w Koszalinie:

1. zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz powoda - (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 110.685,00 wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwot:

- 6720,00 zł od dnia 30.10.2014r. do dnia 31.12.2015r.
 - 9240,00 zł od dnia 16.12.2014r. do dnia 31.12.2015r.
 - 9390,00 zł od dnia 20.12.2014r. do dnia 31.12.2015r.
 - 450,00 zł od dnia 28.12.2014r. do dnia 31.12.2015r.
 - 6060,00zł od dnia 03.01.2015r. do dnia 31. 12.2015r.
 - 300,00 zł od dnia 06.01.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 13620,00 zł od dnia 15.01.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 2280,00 zł od dnia 14.01.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 7050,00 zł od dnia 20.01.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 33400,00 zł od dnia 05.03.2015r. do dnia 31 12.2015r.
 - 120,00 zł od dnia 17.03.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 1050,00 zł od dnia 19.03,2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 330,00 zł od dnia 24.03.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 6300,00 zł od dnia 09.04.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 5460,00 zł od dnia 17.04.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 1000,00 zł od dnia 11 06.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 1500,00 zł od dnia 16.06.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 1000,00 zł od dnia 23.06.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 2565,00 zł od dnia 15.07.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 500,00 zł od dnia 07.08.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 500,00 zł od dnia 22.09.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 180,00 zł od dnia 13.10.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 500,00 zł od dnia 14.10.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 150,00 zł od dnia 28.10.2015r. do dnia 31.12.2015r.
 - 420,00 zł od dnia 29.10.2015r. do dnia 31.12.2015r.
- oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:
- 110.085,00 zł od dnia 01.012016r. do dnia zapłaty;
 - 600,00 zł od dnia 03.01.2016r. do dnia zapłaty.

2. zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz powoda - (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 12.222 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Powódka: (...) spółka z o.o. w K. domagała się zasądzenia od pozwanej (...) spółki zo.o. w B. kwoty 110.685,00 zł z odsetkami ustawowymi od kwot częściowych i dat wskazanych szczegółowo w pozwie oraz odsetkami przewidzianymi w ustawie o transakcjach handlowych, a nadto zasądzenia na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu. W sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości roszczenie powódki.

Pozwana wniosła w dniu sprzeciw od powyższego nakazu domagając się odrzucenia pozwu na podstawie art.1165 § 1 kpc z uwagi na zapis na sąd polubowny. Wniosek powyższy oddalony został prawomocnym postanowieniem Sądu z dnia 2.03.2016r. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana nie podniosła zarzutów merytorycznych przeciwko żądaniu pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony zawarły w dniu 1.01.2012r. umowę, której przedmiotem było świadczenie przez pozwaną usług technicznej obsługi odbiorców na rzecz powódki. Zgodnie z § 5 ust.2 umowy pozwana miała obowiązek świadczyć usługi objęte zamówieniami i zleceniami zgodnie z miernikami jakościowymi określonymi w załączniku nr 1 do umowy, które należy zgodnie z definicją umowną rozumieć, jako oczekiwane przez Zamawiającego ilościowe i jakościowe parametry określające odpowiednio liczbę zdarzeń lub jakość świadczonych usług, ujętymi w załączniku nr 1 do umowy zmienionego aneksem nr (...) do umowy z dnia 1.05.2014 roku.

§ 13 ust.2 umowy przewidywał możliwość obciążenia pozwanej karami umownymi za realizację usług niezgodnie z zasadami określonymi w umowie oraz standardami zawartymi w Megaprocesie „Zarządzanie Pomiarami” i Megaprocesie „Zarządzanie Pracami Sieci” w wysokości określonej w załączniku nr 1 do umowy. Zgodnie zaś z treścią pkt 3.2.1 załącznika nr 1 do umowy powódka mogła obciążyć pozwaną karami umownymi wyłącznie w przypadku obciążenia jej przez jego odbiorcę tj. (...) S.A. karami z tytułu niedotrzymania mierników jakościowych w danym okresie rozliczeniowym. Zgodnie z § 13 ust. 7 umowy: „Kary umowne zastrzeżone w Umowie należne będą również w przypadku rozwiązania Umowy w całości lub części przez którąkolwiek ze Stron, niezależnie od przyczyny i trybu jej rozwiązania”, zaś zgodnie z pkt 2.2.5: załącznika nr 1 do umowy (zmienionego aneksem z dnia 1.05.2014r.) „Fakt zaakceptowania przez Zamawiającego raportów miesięcznych nie wyłącza odpowiedzialności Wykonawcy w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zrealizowanych usługach w okresie późniejszym, a w szczególności gdy nieprawidłowości zostaną ujawnione w wyniku reklamacji obiorcy Zamawiającego lub gdy Zamawiający poniesie szkodę. W takim przypadku Zamawiający naliczy karę umowną zgodnie z zapisami Umowy”. Świadczenie usług przez pozwaną w okresie trwania umowy nie było prawidłowe, przy czym po zakończeniu umowy ujawniono błędy, które powstały również wskutek nienależytego wykonywania umowy przez pozwaną, co spowodowało naliczenie powódce przez (...) SA w G., a w konsekwencji obciążenie pozwanej przez powódkę karami umownymi.

Poszczególne stawki kar umownych zostały naliczone:

a) dla stawki 30 zł zgodnie z Załącznikiem nr 1 do umowy - 1.4 Mierniki jakościowe - 1.4.1. Wykaz Mierników jakościowych pkt. 2 tabeli, tj. „Sprawność przekazywania danych pomiarowych...”

b) dla stawki 500 zł zgodnie z aneksem nr (...) do umowy z dnia 1.05.2014 - Załącznik nr 1 -1.4 Mierniki jakościowe -1.4.1. Wykaz Mierników jakościowych pkt. 15 i 16 tabeli, tj. „Realizacja wymaganego zakresu czynności...w Megaprocesie ...”

Powódka doręczyła pozwanej ww. noty obciążeniowe. Pozwana nie kwestionowała not i obowiązku zapłaty. Powódka wielokrotnie wzywała pozwaną do dobrowolnej zapłaty należności, jednakże pozwana nie dokonała wpłaty powyższych należności.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ten ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów przedstawionych przy pozwie przez powódkę. Sąd I instancji uznał te dokumenty za wiarygodne, albowiem pozwana dowodów tych nie zakwestionowała i mimo, iż powódka doręczała je pozwanej przed wszczęciem procesu i wzywała pozwaną do dobrowolnej zapłaty dochodzonych w niniejszym procesie roszczeń, nie kwestionowała tak możliwości naliczenia przez powódkę tych należności, jak i ich wysokości.

Pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie podniosła też żadnych zarzutów merytorycznych przeciwko żądaniu pozwu - wbrew dyspozycji art.503 § 1 kpc. Pozwana dopiero w dniu 15.03.2016r. wniosła pismo procesowe, nie zawierające wniosków dowodowych, na wniesienie którego nie uzyskała zgody Sądu, jak tego wymaga art.207 § 3 zd. ostatnie kpc, pozwana nawet o taką zgodę się nie zwróciła. Nie uzasadniła w żaden sposób potrzeby złożenia pisma procesowego już po wniesieniu sprzeciwu. Sąd Okręgowy sam nie znalazł uzasadnionych podstaw do udzielenia zgody na złożenie tego pisma. Wobec powyższego Sąd ten zarządził zwrot powyższego pisma na podstawie art.207 § 7 kpc.

W ocenie Sądu I instancji powódka wykazała, iż zgodnie z umową mogła naliczyć pozwanej kary umowne, bowiem możliwość taką przewidywała umowa stron, a także wykazała, iż zaistniały określone umową warunki ich naliczenia, tj. iż sama obciążona została takimi karami przez (...) SA w G.. Wskazała też szczegółowo sposób naliczenia dochodzonych kwot. Analiza powyższych dokumentów wskazuje, iż tak co do zasady zaszyły podstawy obciążenia pozwanej dochodzonymi kwotami, jak też ich wysokość zgodna jest z zasadami przewidzianymi w umowie stron.

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji uwzględnił powództwo w całości na podstawie art.484 kc orzekając o odsetkach ustawowych za okres od dnia wymagalności do dnia 31.12.2015r. na podstawie art.481 kc. O dalszych odsetkach od dochodzonych kwot tj. od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 8.03.2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013r., poz.403).

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się pozwana i w wywiezionej apelacji zaskarżyła powyższy wyrok w całości. Apelująca wniosła o:

- 1/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie oraz oddalenie powództwa,
- 2/ zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Pozwana zarzuciła skarżonemu wyrokowi:

I. naruszenie art. 503 § 1 KPC w związku z art. 1165 § 1 KPC oraz naruszenie art. 207 § 7 KPC, mające wpływ na wynik sprawy poprzez nieuwzględnienie oświadczeń i twierdzeń pozwanej zawartych w piśmie przygotowawczym z dnia 14 marca 2016 roku;

II. naruszenie art. 233 § 1 KPC poprzez uznanie za zasadne żądania pozwu:

- 1/ pomimo braku przytoczenia przez powódkę w sposób wystarczający okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie,
- 2/ pomimo braku wykazania (udowodnienia) przez powódkę przesłanek istnienia jego roszczeń, w tym braku wykazania powstania obowiązku pozwanej do wykonania usług, za których niewykonanie lub nienależyte wykonanie powódka dochodziła kar umownych,

III. naruszenie art. 233 § 1 KPC poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego;

IV. naruszenie art. 321 § 1 KPC poprzez uwzględnienie powództwa w części na podstawie faktycznej, na której powódka nie opierała swego żądania,

V. naruszenie art. 328 § 2 KPC poprzez brak wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający weryfikację oceny zasadności żądania,

VI. naruszenie art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez zasądzenie odsetek ustawowych przewidzianych tą ustawą;

VII. nieważność postępowania z przyczyny określonej w art. 379 pkt 2 KPC.

W uzasadnieniu zarzutów apelująca wskazała m.in., że biorąc pod uwagę fakt, iż w sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zarzut zapisu na sąd polubowny pozwana mogła zatem podnieść tylko i wyłącznie w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zaś równocześnie w sprzeciwie nie mogła wdać się w spór co do istoty sprawy, a zatem nie mogła - wbrew oczekiwaniom Sądu Okręgowego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku - podnieść „zarzutów merytorycznych przeciwko żądaniu pozwu”. Gdyby pozwana podniosła w sprzeciwie zarzuty merytoryczne, zarzut zapisu na sąd polubowny nie mógłby – w ocenie skarżącej - zostać w ogóle rozpoznany. Pozwana z uwagi na podniesienie w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu zapisu na sąd polubowny nie mogła równocześnie w sprzeciwie wdać się w spór co do istoty sprawy, a zatem podnieść zarzutów o charakterze merytorycznym. Zarzuty takowe pozwana mogła wnieść dopiero po prawomocnym rozstrzygnięciu zgłoszonego zarzutu zapisu na sąd polubowny, co nastąpiło po upływie dnia 11 marca 2016 roku (data uprawomocnienia się postanowienia Sądu oddalającego wniosek pozwanej o odrzucenie pozwu). Pismo przygotowawcze pozwanej z dnia 14 marca 2016 roku złożone zostało niezwłocznie po uzyskaniu waloru prawomocności przez postanowienie Sądu Okręgowego oddalające wniosek o odrzucenie pozwu, zaś w jego treści wskazane zostało wyraźnie, iż składane jest w związku z oddaleniem tego wniosku.

Przedmiotowe pismo przygotowawcze nie było objęte dyspozycją art. 207 § 3 KPC, gdyż w dacie jego składania nie nastąpił jeszcze stan toku sprawy w rozumieniu art. 207 § 3 i § 5 KPC (co więcej, pierwsze posiedzenie w sprawie w dacie składania pisma nie było jeszcze wyznaczone), a zatem nie było podstaw do zwrotu tego pisma na podstawie art. 207 § 7 KPC (ubocznie wskazać należy, iż wbrew twierdzeniu Sądu Okręgowego pozwana - konwencjonalnie - w piśmie tym zawarła wniosek o wyrażenie zgody na złożenie pisma). Zakładając nawet, że pojęcie „w toku sprawy” nie oznacza stanu sprawy po rozpoczęciu pierwszego posiedzenia wyznaczonego na rozprawę, to zwrot przedmiotowego pisma w opisanej powyżej sytuacji na podstawie art. 207 § 7 KPC jest sprzeczny z wykładnią funkcjonalną znowelizowanego art. 207 KPC.

Co do naruszenia art. 233 § 1 kpc apelująca wskazała, że w związku ze wskazanym powyżej ukształtowaniem stosunku umownego, powódka w ramach koniecznego elementu pozwu (art. 187 § 1 pkt 2 KPC) dochodząc roszczeń z tytułu kar umownych zobowiązana była zatem do podania następujących faktów:

1/ kiedy i w jaki sposób złożył pozwanej zamówienie na świadczenie usług oraz jakiego rodzaju usługa i w jakiej liczbie objęta była tym zamówieniem i na jakim obszarze oraz w jakim czasie dana usługa miała zostać wykonana,

2/ na czym polegało niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (niewykonania danej usługi objętej zamówieniem lub w czym przejawiało się nienależyte wykonanie danej usługi objętej zamówieniem).

W ocenie skarżącej powódka tymczasem w zakresie przytoczenia okoliczności faktycznych ograniczyła się w pozwie do dwóch stwierdzeń, które nie są wystarczającymi do oceny zasadności jego żądania.

Pierwsze stwierdzenie brzmi cyt. „świadczenie usług przez pozwanego w okresie umowy nie było prawidłowe, co spowodowało naliczenie kar”, choć z załączonych do pozwu wystawionych przez powódkę pozwanej 35 (trzydziestu

pięciu) not obciążeniowych wynika, że łączna liczba kar umownych dochodzonych przez powódkę wynosi 3379 (trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt dziewięć). Podstawą faktyczną żądania powódkę jest 3379 kar umownych (o różnych kwotach), a zatem 3379 przypadków niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, zaś powódka nie dokonała w sposób wystarczający przytoczenia okoliczności faktycznych do żadnego z tych przypadków niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Okoliczności faktyczne (podstawa faktyczna) indywidualizują zgłoszone żądanie. Muszą być podane w takim zakresie, aby sąd miał możliwość sprawdzenia zasadności żądania. Ścisłe ich określenie jest także niezbędne po to, aby o to samo roszczenie nie można było skutecznie wytoczyć ponownego powództwa (art. 199 § 1 pkt 2 KPC).

Drugie stwierdzenie dotyczy stawek kar umownych. Powódka wskazuje mianowicie, że stawka w wysokości 30,00 zł została naliczona dla miernika jakościowego „sprawność przekazywania danych pomiarowych” (przy czym odwołuje się do nieobowiązującej w datach dochodzonych roszczeń wersji załącznika nr 1 do umowy, stwierdzając, że chodzi o miernik w pkt 2 tabeli w pkt 1.4.1 załącznika nr 1 do umowy). Z kolei stawka 500,00 zł naliczona miała być dla miernika jakościowego „realizacja wymaganego zakresu czynności zgodnie z zapisami w pkt 1.1. Załącznika 1 oraz zdefiniowanymi procedurami w megaprocesie zarządzanie pomiarami”. Należy zatem domniemywać, że w ramach podstawy faktycznej roszczeń powódka dochodzi wyłącznie kar umownych określonych w pkt 4, 15 oraz 16 tabeli zamieszczonej w pkt 1.4 załącznika nr 1 do umowy w brzmieniu ustalonym aneksem z dnia 1 maja 2014 roku.

Zaoferowane przez powódkę jako materiał dowodowy dokumenty również nie precyzują w żaden sposób podstaw faktycznych każdego z 3379 roszczeń o zapłatę kar umownych, a tym bardziej nie dowodzą istnienia dochodzonych 3379 roszczeń.

Dokumenty w postaci not obciążeniowych wystawionych powódce przez (...) S.A. (jedyne go współnika powodowej spółki) stwierdzają jedynie, iż jedyny współnik powodowej spółki obciążają określoną kwotowo należnością za bliżej nie określone cyt. „niedotrzymanie warunków umowy”. Wszystkie noty wystawione przez (...) S.A. wobec powódki mają taki sam tytuł ich wystawienia. Dokumenty prywatne w postaci tzw. sprawozdań jakościowych sporządzonych pomiędzy powodową spółką a (...) S.A. również w żaden sposób nie precyzują podstaw faktycznych dochodzonych 3379 roszczeń. Co więcej, oba te rodzaje dokumentów przedłożone zostały (co wynika wprost z pkt 4 lit b wniosków pozwu) wyłącznie na okoliczność obciążenia powodowej spółki karami umownymi przez (...), co stanowiło dodatkową przesłankę, wynikającą z umowy, dla możliwości żądania kar umownych przez powódkę od pozwanej. Dokumenty te zatem w żaden sposób nie dowodzą istnienia dochodzonych przez powódkę wobec pozwanej 3379 kar umownych. Dokumenty w postaci not obciążeniowych wystawionych przez powódkę nie stanowią nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 KPC z uwagi na brak podpisu osoby, która złożyła oświadczenie w nim zawarte. Przedmiotowe noty obciążeniowe mogą być rozpatrywane jedynie w kategorii twierdzeń powódki, które nie korzystają jednak z domniemania prawdziwości, a którym to twierdzeniom stanowiącym treść tych not pozwana zaprzecza.

W takiej sytuacji Sąd Okręgowy dokonał naruszenia art. 321 § 1 KPC poprzez uwzględnienie powództwa na podstawie faktycznej, na której powódka nie opierała swego żądania w części określonej notami, w których wskazano zostało „Niedotrzymanie warunków umowy. Prawidłowość odczytu” oraz „Niedotrzymanie Warunków umowy. Czas na wprowadzenie danych odczytowych do systemu”. Jedynym i wyłącznym miejscem na formułowanie podstawy faktycznej żądania jest pozew, stosownie do art. 187 § 1 pkt 2 KPC. Sformułowania podstawy faktycznej nie może zastąpić treść dokumentów załączonych do pozwu. Stosownie do art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może zasądzać ponad żądanie. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której powódka ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie opierała powództwa, zasądza ponad żądanie (wyrok SN z 11 grudnia 2007 r., I PK 157/07; wyrok SN z 18 marca 2005 r., II CK 556/04).

Sąd Okręgowy w zakresie faktu istnienia zobowiązania odwołuje się wyłącznie do obowiązywania umowy z dnia 1 stycznia 2012 roku, bez jakiegokolwiek opowiedzenia się co do tego, czy uznał za udowodniony fakt złożenia pozwanej przez powódkę zamówienia określającego rodzaj usług, miejsce i czas ich wykonania, a przewidzianego w § 1 pkt 1.2.1. załącznika nr 1 do umowy w brzmieniu ustalonym aneksem z dnia 1 maja 2014 roku. Sąd Okręgowy nie konkretyzuje w żaden sposób treści zobowiązania pozwanej, w tym zwłaszcza co do sposobu (rodzaju usługi), miejsca (obszaru

wskazanego w § 1 pkt 1.1 załącznika nr 1 do umowy) i terminu jego wykonania, ograniczając się do stwierdzenia, iż za udowodnione uznał świadczenie usług przez pozwaną, za których „nieprawidłowe” wykonywanie powódka dochodzi kar umownych, czym narusza art. 328 § 2 kpc.

Od roszczenia o zapłatę kary umownej nie przysługują odsetki za opóźnienie w zapłacie w transakcjach handlowych. Z przepisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wynika jednoznacznie, iż przewidziane tą ustawą odsetki należą się za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego z tytułu odpłatnej dostawy towaru lub odpłatnego wykonania usługi, nie zaś za opóźnienie w zapłacie kary umownej za nienależyte wykonanie usługi. Przepis art. 4 pkt 1 powołanej ustawy wprowadza definicję legalną transakcji handlowej, stosownie do której transakcją taką jest umowa, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usług. Zapłata kary umownej nie stanowi natomiast ani odpłatnej dostawy towaru, ani odpłatnego świadczenia usług. W przypadku żądania przez wierzyciela kary umownej trudno dociec jakie to świadczenie uprzednio spełnić miał wierzyciel, które ma być odpowiednikiem żądanej przez niego kary umownej.

Finalnie apelująca podniosła zarzut nieważności postępowania z przyczyny określonej w art. 379 pkt 2 KP. Pełnomocnik procesowy przedłożył pełnomocnictwo udzielone mu dnia 3 października 2012 roku przez Prezes Zarządu powodowej spółki w osobie K. K.. Z załączonej do pozwu przez powódkę informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z KRS dla powodowej spółki z dnia 28 stycznia 2016 roku wynika tymczasem, iż zarząd powodowej spółki jest dwuosobowy, zaś w przypadku zarządu wieloosobowego do składania oświadczeń w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu łącznie z prokurentem.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanej w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, wskazując na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji i oczywistą bezzasadność zarzutów apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu najdalej idącego, tj. nieważności postępowania na podstawie art. 379 § 2 kpc. Pozwana zarzuciła, że pełnomocnik procesowy powódki złożył pełnomocnictwo udzielone mu przez Prezes Zarządu powodowej spółki, w sytuacji gdy do składania skutecznych oświadczeń woli w imieniu spółki w przypadku zarządu wieloosobowego konieczne było współdziałanie dwóch członków zarządu, albo jednego członka zarządu wspólnie z prokurentem.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w sytuacji, w której mocodawcą pełnomocnika procesowego jest osoba prawna działająca przez swoje organy (art. 38 KC) wykazanie umocowania może nastąpić tylko poprzez jednoczesne przedstawienie dokumentu pełnomocnictwa oraz innych stosownych dokumentów potwierdzających, że osoba udzielająca pełnomocnictwa jest uprawniona do działania za mocodawcę (osobę prawną). Owe „inne stosowne dokumenty” stanowią element konieczny pełnomocnictwa, co oznacza, że w sytuacji, w której mocodawcą jest osoba prawna dla dochowania warunku formalnego z art. 126 § 3 KPC konieczne jest dołączenie do pisma procesowego - obok dokumentu pełnomocnictwa - także dokumentu lub dokumentów wykazujących umocowanie organu udzielającego pełnomocnictwa do działania za mocodawcę (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2006 r., III CZP 14/06, OSP rok 2006, nr 12, poz. 140 wraz z powołanymi w niej orzeczeniami Sądu Najwyższego).

Sąd Apelacyjny zauważa, iż w niniejszej sprawie istotnie Sąd Okręgowy przeoczył fakt, że przedłożone wraz z pozwem przez pełnomocnika strony powodowej umocowanie do działania w sprawie udzielone zostało przez Prezes Zarządu K. K. w dacie 3.10.2012r., natomiast odpis KRS przelozony przed Sądem I instancji wygenerowany został według stanu na dzień 28.01.2016r. W takiej sytuacji w oparciu o ten dokument nie można było w sposób dostateczny ustalić okoliczności, czy osoba udzielająca pełnomocnictwa była uprawniona do działania za mocodawcę w dacie udzielenia pełnomocnictwa. Sąd Okręgowy w przypadku stwierdzenia takiego braku był zobligowany wezwać stronę powodową do jego uzupełnienia, jednakże tego nie uczynił. To uchybienie Sądu I instancji nie może – wbrew stanowisku strony

skarżącej – skutkować nieważnością postępowania, bowiem pełnomocnik powódki wraz z odpowiedzią na apelację przedłożył odpis z KRS z dnia 1 czerwca 2012r. Na jego podstawie możliwe było ustalenie, że w 2012r. uprawnionym do składania oświadczeń w imieniu spółki był jednoosobowo Prezes Zarządu (w tym wypadku K. K., która w dacie wystawienia pełnomocnictwa w niniejszej sprawie pełniła tę funkcję), przeto brak jest podstaw do przyjęcia, aby w przedmiotowej sprawie wystąpiła przesłanka nieważności postępowania. Niewątpliwie bowiem złożony wraz z odpowiedzią na apelację odpis KRS potwierdza należyte umocowanie pełnomocnika do reprezentowania powódki w niniejszym postępowaniu i to od samego jego początku.

Przechodząc do dalszych rozważań należy stwierdzić, że całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie prowadzi do konstatacji, że Sąd Okręgowy przy konstruowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia nie uchybił przepisom postępowania, wobec czego Sąd Apelacyjny przyjął poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne za własne, akceptując jednocześnie dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 233 § 1 k.p.c., uwzględnia cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i tym samym pozostaje pod ochroną wynikającą z powołanego przepisu.

Przede wszystkim trafnie wywiódł Sąd Okręgowy, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na postawę i swoistą bierność procesową pozwanej w zasadzie podstawę rozstrzygnięcia stanowił materiał dowodowy przedłożony wyłącznie przez stronę powodową wraz z pozwem. Taki stan sprawy wnikał w szczególności z faktu braku zgłoszenia przez pozwaną zarzutów merytorycznych pod adresem roszczenia powódki – wbrew wymogom określonym w art. 503 § 1 kpc. W powyższym zakresie nie można mieć zastrzeżeń do wykładni tego przepisu dokonanej przez Sąd Okręgowy. Norma określona w tym przepisie statuuje wymogi formalne sprzeciwu od nakazu zapłaty. Sprzeciw musi odpowiadać wymogom pisma procesowego (art. 126 KPC), a ponadto zawierać dodatkowe elementy wskazane w § 1 komentowanego przepisu. W sprzeciwie pozwana powinna wskazać zakres zaskarżenia, a więc czy kwestionuje część, czy całość nakazu zapłaty.

Ze względu na postulat szybkości postępowania nakazowego pozwana w sprzeciwie musiała przedstawić wszelkie okoliczności faktyczne i dowody na ich potwierdzenie. Mogły to być następujące zarzuty: 1) formalne – zarówno takie, które należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy pod rygorem utraty możliwości korzystania z nich w dalszym postępowaniu (np. zarzut zapisu na sąd polubowny, zarzut niewłaściwości sądu), jak i takie, które mogą być zgłaszane w toku całego postępowania (np. zarzut powagi rzeczy osądzonej); 2) merytoryczne – skierowane przeciwko żądaniom pozwu, podważające zasadność roszczeń powódki i rozstrzygnięcia zawartego w nakazie zapłaty.

W treści § 1 komentowanego przepisu wprowadzono ograniczenia w zakresie spóźnionych twierdzeń i dowodów wskazanych w postępowaniu na skutek złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Z regulacji tej wynika, iż sąd pomija twierdzenia i dowody, których strona nie powołała w sprzeciwie od nakazu zapłaty, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Takie rozwiązanie akcentuje znaczenie dyskrecjonalnej władzy sędziego, bowiem to sąd poddaje swojej ocenie okoliczności uzasadniające spóźnione przytoczenie twierdzeń lub dowodów, a więc rozstrzyga o zakresie postępowania dowodowego, a przede wszystkim o sprawności prowadzonego procesu (por. K. Flaga – Gieruszyńska Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego pod red. Zielińskiego 2016, wyd. 8).

Według ustawodawcy, celem nowej regulacji jest skłonienie stron do prezentacji twierdzeń faktycznych i dowodów możliwie najszybciej, aby w ten sposób doprowadzić do koncentracji materiału procesowego, co pozwoli na szybsze wydanie wyroku (uzasadnienie do projektu – Druk sejmowy Nr 4332, VI kadencji, s. 52). Nie ulega więc wątpliwości, że to właśnie sprawność postępowania nakłada na strony obowiązek zgłoszenia merytorycznych zarzutów w pierwszym piśmie procesowym.

Skoro reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła jedynie zarzut formalny zapisu na sąd polubowny (nota bene nieuzasadniony), uczyniła to na własne ryzyko. Co więcej, działała wbrew treści pouczenia doręczonego pozwanej (k.268) gdzie wprost wskazano, że w piśmie stanowiącym

sprzeciw od nakazu zapłaty pozwana powinna przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdnaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody chyba, że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu, albo że występują inne okoliczności. Pouczenie to odpowiadała treści i rygorom wynikającym z art. 503 § 1 kpc. Przepis ten wskazuje na obowiązek kierowany do Sądu orzekającego, polegający na ominięciu spóźnionych twierdzeń i dowodów, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zupełnie prawidłowo odmówił wyrażenia zgody na złożenie przez pozwaną pisma procesowego w trybie art. 207 § 3 i 6 kpc. Zarzut stawiany w tym zakresie przez powódkę odwołuje się do odosobnionego jednak poglądu, że własna inicjatywa strony w złożeniu pisma przygotowawczego została ograniczona do początkowej fazy postępowania, tj. do rozpoczęcia pierwszego posiedzenia wyznaczonego na rozprawę. Pogląd ten jednak nie zasługuje na uwzględnienie albowiem to właśnie wniesienie sprzeciwu, zgodnie z art. 503 § 1 KPC jest momentem wdnania się w spór i tak, jak przepis ten przewiduje, pozwana w sprzeciwie powinna przedstawić wszystkie okoliczności i dowody na ich poparcie związane z zarzutami skierowanymi przeciwko żądaniu pozwu i sposobem obrony. Niepodniesienie w sprzeciwie zarzutów lub niewskazanie środków dowodowych, czy określonych okoliczności faktycznych podlega ogólnym regułom obowiązującym w postępowaniu zwykłym, m.in. wynikającym z art. 207 § 2, i 6 KPC lub art. 217 § 2 i 3 KPC (zob. również wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 marca 2007 r., I ACa 1104/06).

Odwołując się zatem do przepisów regulujących postępowanie rozpoznawcze wskazać należy, że przepis art. 207 § 6 KPC nakazuje sądowi pominąć zgłoszone przez stronę spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Wobec tego strona może w postępowaniu złożyć pismo obejmujące wnioski dowodowe, zaś to czy wnioski te będą przez sąd uwzględnione zależy od wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 207 § 6 KPC. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2015 r.; VI ACa 1822/14; Legalis).

Ewentualne ustalenie przez sąd, że na dzień wniesienia pozwu, czy złożenia odpowiedzi na pozew (w niniejszej sprawie sprzeciwu od nakazu zapłaty) strona dowodów tych nie знаła, nie były one jej dostępne, lub że względu na okoliczności sprawy potrzeba powołania tych dowodów wynikała później, sąd może dowody zgłoszone później, dopuścić.

W ocenie Sądu II instancji w przedmiotowej sprawie pozwana miała możliwości podniesienia okoliczności zawartych w piśmie z dnia 14 marca 2016r. już w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody do podniesienia merytorycznych zarzutów w postaci zaprzeczenia prawdziwości twierdzeń powódki zawartych w dokumentach, czy też podważeniu zasadności wysokości żądania i jego wykazania. Pozwana nie została w toku postępowania „zaskoczona” nowymi twierdzeniami ze strony powódki, które powodowałyby konieczność podjęcia przez nią stosownej obrony, a jedynie podjęła dalszą aktywność procesową dopiero po wydaniu przez Sąd Okręgowy postanowienia o odmowie odrzucenia pozwu.

Słusznie w tym zakresie wskazuje powódka w odpowiedzi na apelację, że ustawa z 16.09.2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 233, poz. 1381), która weszła w życie w dniu 3.5.2012 r., wprowadziła, jako zasadę procesu, system dyskrecjonalnej władzy sędziego. Przejawem tej zasady są zwłaszcza znowelizowane art. 217 § 2, art. 344 § 2, art. 493 § 1 i art. 503 § 1 KPC oraz uchylenie przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Dokonanie tej postulowanej przez doktrynę nowelizacji miało na celu wykorzystanie etapu przygotowania rozprawy nie tylko do sprawnego i szybkiego przebiegu postępowania rozpoznawczego, lecz także do swoistego "pobudzenia" stron do przedstawienia już w tej wstępnej fazie niezbędnych do należytego rozpoznania sprawy twierdzeń i dowodów (J. Górski Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego pod red. K. Piaseckiego 2016, wyd. 7 Legalis). Idąc dalej, intencją ustawodawcy było wykluczenie składania jakichkolwiek pism procesowych, obejmujących swoją treścią którykolwiek z elementów, o

których mowa w art. 127 k.p.c. (z wyjątkiem wniosku dowodowego), pod pozorem, że chodzi o inne pismo procesowe, niż pismo przygotowawcze (z uzasadnienia projektu nowelizacji z 16.9.2011 r., Dz.U. Nr 233, poz. 1381).

Zgodnie z zasadą koncentracji materiału dowodowego oraz postulatem szybkości postępowania, pismo procesowe może być wniesione jedynie w sytuacji wydania odpowiedniego postanowienia przez Sąd, a w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy słusznie na takową możliwość nie zezwolił, wykorzystując prawidłowo uprawnienia jakie wprowadził ustawodawca. Brak merytorycznego odniesienia się w sprzeciwie pozwanej do argumentacji pozwu spowodował, że Sąd nie zgromadziłby materiału dowodowego przed rozprawą już wyznaczoną na dzień 8 kwietnia 2016 roku, albowiem strona powodowa miałaby prawo odniesienia się do ewentualnych zarzutów pozwanej. W efekcie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego z dnia 8 kwietnia 2016r. o zwrocie pozwanej pisma z dnia 14 marca 2016r. na podstawie art. 207 § 6 kpc było zasadne. W tej sytuacji należy uznać, że strona pozwana nie podniosła żadnych zarzutów merytorycznych przeciwko treści pozwu, albowiem pismo zawierające te zarzuty należy w całości pominąć.

Sąd Apelacyjny nie podziela przy tym argumentacji pozwanej, jakoby „z uwagi na podniesienie w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu zapisu na Sąd polubowny nie mógł równocześnie w sprzeciwie wdać się w spór co do istoty sprawy, a zatem podnieść zarzutów o charakterze merytorycznym”. Powszechną praktyką jest sporządzenie większości pism procesowych, w szczególności tych pierwszych w toku postępowania ze wskazaniem zarzutów zarówno formalnych jak i materialnych. Nakaz taki wypływa zresztą z samej treści art. 503 § 1 kpc, gdzie mowa jest o wszystkich zarzutach, okolicznościach i dowodach, a nie tylko zarzutach formalnych. Kwestia podniesienia zarzutów formalnych i na wypadek ich nie uwzględniania (z tzw. ostrożności procesowej) zarzutów merytorycznych nie niweczy skuteczności tych zarzutów, a zmierza do zaprezentowania całokształtu wyczerpującego stanowiska strony – stosownie do wymogów stawianych przez art. 503 § 1 kpc. Przyczynia się to szybszego rozstrzygnięcia sporów. Ostatecznie więc brak jest podstaw do uwzględnienia w toku postępowania apelacyjnego w trybie art. 380 kpc żądania pozwanej uchylenia postanowienia o udzieleniu zgody na złożenia pisma procesowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania należy stwierdzić, że pozostałe zarzuty pozwanej również okazały się nieuzasadnione. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 233 § 1 k.p.c., uwzględnia cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i tym samym pozostaje pod ochroną wynikającą z powołanego przepisu. Ocena dowodów została dokonana w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny. Rezultaty tej oceny nie satysfakcjonują strony pozwanej, lecz nie jest to powód do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc.

Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Okręgowy odniósł się do dokumentów źródłowych i zarazem kluczowych dla rozstrzygnięcia w postaci umowy z dnia 1 stycznia 2012r., załącznika do umowy i aneksów w których łącznie uregulowano przesłanki odpowiedzialności kontraktowej pozwanej, sposób naliczenia kary umownej za nienależyte wykonanie zobowiązania. Należy stanowczo podkreślić, że pozwana dopiero w apelacji zaprzeczyła okolicznościom, które ostatecznie uznać należy, za nie zakwestionowane przez nią na wcześniejszym etapie postępowania. Powódka wykazała, iż zgodnie z § 13 ust. 2 umowy z dnia 1 stycznia 2012r. mógł naliczyć pozwanej kary umowne (k.25), a także wykazała, iż zaistniały określone umową warunki ich naliczenia stosownie do treści pkt 3.2.1 i art. 3.2.2. (k. 36) załącznika nr 1 do umowy powódka mogła obciążyć pozwaną karami umownymi wyłącznie w przypadku obciążenia jej przez jego odbiorcę tj. (...) S.A. karami z tytułu niedotrzymania mierników jakościowych w danym okresie rozliczeniowym. Powódka wskazała podstawę i sposób naliczenia dochodzonych kwot w oparciu o zapisy Aneksu na 6 do umowy o wykonywanie usług technicznej obsługi odbiorców (k.51). Analiza powyższych zapisów wraz z zestawieniem not obciążeniowych i kalkulacją kar za niedotrzymanie mierników jakości, stanowiły wystarczającą podstawę obciążenia pozwanej dochodzonymi kwotami, jak też ich wysokość zgodna jest z zasadami przewidzianymi w umowie stron. Powódka wykazała, że świadczenie usług przez pozwaną było nieprawidłowe, bowiem została obciążona obowiązkiem zapłaty przez (...) S.A. w G., z którą jest związany umową SLA (Service Level Agreement). Umowa tego rodzaju nakłada obowiązek stałego podnoszenia jakości świadczonych usług oraz wymagania o charakterze ilościowym i jakościowym. Strona pozwana miała świadomość związania powódki umową SLA z (...) S.A. i wysokich wymagań, jakie się z tym wiążą. Co więcej, wyjaśnienie na czym polegało niewłaściwe świadczenie usług przez pozwaną zostało dokładnie opisane w notach obciążeniowych oraz w sprawozdaniach jakościowych (załączeniu do pozwu).

Strona pozwana nie wniosła skutecznych zarzutów, a tym samym nie podważyła w sposób prawidłowy treści tych dowodów.

W oparciu o powyższe należało przyjąć, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona pozwana nie zakwestionowała żądania pozwu co do wysokości dochodzonej kwoty, nie zakwestionowała faktu, że zostało wystosowane przez powódkę zlecenie na wykonanie objętych pozwem usług. Również nie zakwestionowano skutecznie obowiązku wykazania przez stronę powodową wysokości wynagrodzenia netto za dany miesiąc, kiedy doszło do zdarzenia powodującego naliczenie kar umownych oraz zastrzeżenia dot. wysokości kar umownych.

Zarzuty pozwanej podniesione w apelacji, w których kwestionuje ona roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, należy – o czym już była mowa powyżej - traktować jako spóźnione. Stosownie bowiem do treści art. 381 kpc Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

Jak przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, rolę omawianej instytucji jest dyscyplinowanie stron procesu tak, aby – co do zasady – gromadzenie materiału procesowego odbywało się przed sądem I instancji. Ma to na celu zapewnienie realizacji zasad koncentracji dowodów i sprawności postępowania (tak np. wyr. SN z 7.7.1999 r., II CKN 435/98, Legalis i post. SN z 19.2.2002 r., IV CK 3/02, Legalis). Zapobiega to przesuwaniu się punktu ciężkości rozpoznania sprawy z sądu I instancji na sąd II instancji [T. Ereciński, w: T. Ereciński (red.), Komentarz, Cz. I, 1997, s. 548]. Niewątpliwie zaś w przedmiotowej sprawie pozwana miała możliwość wcześniejszego powołania okoliczności, które obecnie wywodzi w apelacji, czego nie uczyniła mimo powierzenia prowadzenia sprawy profesjonalnemu pełnomocnikowi. Dlatego też Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do tego, aby w niniejszej sprawie czynić wyjątek od zasady określonej w art. 381 kpc, szczególnie, że pozwana nie powołała żadnych nowych okoliczności, które nie mogły być przedstawione już w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Co więcej, strona pozwana mogła zakwestionować te okoliczności poprzez chociażby stawiennictwo na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2016 roku i przedstawienie ustnego stanowiska, bądź w drodze złożenia załącznika do protokołu rozprawy, czego także nie uczyniła. Nie ma więc żadnych podstaw do łagodzenia rygoru określonego w art. 381 kpc na rzecz pozwanej.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również słuszności wywiedzonego zarzutu obrazy art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający weryfikację zasadności żądania. Bowiem – w ocenie instancji odwoławczej - Sąd Okręgowy odniósł się do całego przedstawionego w sprawie materiału dowodowego, w sposób przystępny i zrozumiały wyjaśnił motywy podjętego rozstrzygnięcia. Orzeczenie to poddaje się kontroli instancyjnej, zawiera wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia poprzez ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej lub wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, pozwana nie zdołała także skutecznie podważyć prawidłowości zastosowania w niniejszej sprawie przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zastosowanie przepisów tej ustawy jest możliwe również w sytuacji dochodzenia należności nie tylko wynikających z samego zdarzenia rozumianego jako odpłatne świadczenie usług, ale również z innych zdarzeń związanych z wykonywaniem umowy, w szczególności w sytuacji nienależytego jej wykonywania, z czym mamy do czynienia w okolicznościach rozpoznawanej sprawy.

Z powyższych przyczyn na podstawie art. 385 kpc orzeczono, jak w punkcie I. sentencji.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, koszty postępowania apelacyjnego, obowiązania jest zwrócić przeciwnikowi pozwana, jako strona przegrywająca sprawę (art. 98 § 1 k.p.c.). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). Ze względu na treść art. 99 k.p.c. przytoczona regulacja odnosi się również do strony reprezentowanej przez radcę prawnego. Na uiszczone przez powódkę koszty postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powódki w wysokości 5.400 zł obliczone stosownie do § 10 ust. 1 pkt 2 w zw.

z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

SSA D. Ryszał SSA T. Żelazowski SSO (del.) W. Buczek-Markowska